

COLUMN HUGO VAN DER POEL

Schoolwet

Bij het commissiedebat sport afgelopen april lagen alarmerende rapporten over de toekomstbestendigheid van sportverenigingen op tafel. Kamerleden van links tot rechts bestookten de minister van Sport met vragen. Wat gaat ze doen aan de regeldruk, het tekort aan vrijwilligers, de hoge energielasten en de weggelopen leden? De minister wrong zich in allerlei bochten om te zeggen dat ze niets kon doen. Andere ministeries, gemeenten, bonden, NOC*NSF, het POS; iedereen moest aan de bak. En er is een sportakkoord, waarin we met elkaar de schouders eronder gaan zetten. Daar zijn we al mee bezig, maar het is ingewikkeld, het kost tijd en het duurt nog even.

Je zag de wanhoop bij de Kamerleden toenemen. Anders dan bij de meeste onderwerpen is de Kamer eenstemmig over het grote belang van sport. De Kamer praat al heel lang over een veilig sportklimaat en steun aan sportverenigingen. Over deze onderwerpen zijn zóveel moties aangenomen. Hoe vaak heeft de Kamer niet uitgesproken sport als publiek goed te zien en dit te willen regelen in een Sportwet?

De CDA-woordvoerder had al een paar keer met haar ogen gerold bij de ontwijkende antwoorden van de minister. Ten einde raad vroeg ze: "Wie beschermt de sportvereniging?" Opmerkelijk! Je voelde christendemocratische voorlieden woelen in hun laatste rustplaatsen. 'Het maatschappelijk middenveld' is immers een uitvinding van de christendemocratie. De reden van bestaan van het CDA is te zorgen voor ruimte in onze samenleving voor 'niet-commercieel' particulier initiatief, zoals kerken, stichtingen en verenigingen, 'tussen' de staat en de markt. Hoezo moet dan de staat de sportvereniging beschermen, en niet de sportvereniging zichzelf? Het kan niet anders dan dat de nood erg hoog is voor het CDA. Het doet denken aan de roep in het 'linkse' Amsterdam om de bruine kroeg (= commercieel bedrijf) als cultureel erfgoed te

bestempelen. Kennelijk zijn de bruine kroeg en de sportvereniging ten dode opgeschreven en rijp voor het museum, naast de smederij, de fourturenwinkel en het gilde.

Na een jarenlange 'schoolstrijd' kregen de confessionele partijen in 1917 een herziening van de Grondwet voor elkaar. Voortaan had het bijzonder (lees: confessioneel) onderwijs recht op eenzelfde bekostiging (met publieke middelen) als het openbaar onderwijs. Dat werd in 1920 uitgewerkt in een nieuwe Schoolwet. Het klinkt paradoxaal, maar het lijkt erop dat het CDA vraagt om een Sportwet, om net als het bijzonder onderwijs de sportvereniging veilig te stellen.

In Denemarken schijnen ze zoiets te hebben, een Sportwet die lijkt op onze Schoolwet. De overheid moet daar zorgen voor accommodatie en de vereniging steunen met een vast bedrag per lid. Zo kan de vereniging naast vrijwilligers professionals inzetten voor instructie en training, zorgen voor een veilig en plezierig sportklimaat en continuïteit van de vereniging. Zoals onze Schoolwet dat regelt in het onderwijs. Misschien dus nog niet zo gek van het CDA. Als je de vrijheid van onderwijs bij wet regelt (zie artikel 23 van de Grondwet), waarom zou je zoiets dan ook niet doen bij de 'maatschappelijke en culturele ontplooiing' en de 'vrijtijdsbesteding', waaronder de sport (zie artikel 22 van de Grondwet)?

Hugo van der Poel is directeur van het Mulier Instituut